

Dovolává-li se Léčebný fond analogie ustanovení § 1035 o. z. o. a má-li za to, že neoprávněným přihlášením Jana H. k pojištění podle zák. č. 221/25 Sb. odpovídá zaměstnavatel Léčebnému fondu za následky, jest poznamenati jen tolik, že v této relaci nemůže jíti o povinnost platiti pojistné podle zák. č. 221/25 Sb., nýbrž o případnou náhradu škody Léčebnému fondu způsobené, tedy o otázku, jež s předmětem dnešního sporu není v žádné spojitosti.

V dalším svém obsahu poukazuje stížnost k tomu, že pokud jde o pojistné, není Léčebný fond v žádném poměru k pojištěnci, nýbrž jen k zaměstnavateli, poněvadž jen zaměstnavatel a nikoliv pojištěnec jest zavázán pojistné Léčebnému fondu odváděti, a mohl by pak vrácení zaplaceného pojistného žádati nejvýše jen zaměstnavatel, ovšem jen za předpokladu, že ani on ani pojištěnec nenesou viny. Pokud jde o zaměstnavatele, přichází v úvahu ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 221/25 Sb., takže v dnešním případě nelze mluvit ani o nároku zaměstnavatelovu.

K těmto námitkám jest poznamenati, že nař. rozhodnutím uložil žal. úřad Léčebnému fondu, aby pojistné, zaplacené za Jana H., bylo vráceno prostřednictvím pensijní likvidatury zem. fin. ředitelství v Praze, tedy právě orgánu, jenž jménem zaměstnavatelovým pojistné podle zák. č. 221/25 Sb. Léčebnému fondu platil. Bylo pak nařízeno vrátiti celé pojistné, zaplacené za Jana H. Pro tuto povinnost vrátiti pojistné jest pak zcela nerozhodno, má-li na percepce vráceného pojistného nárok zaměstnavatel nebo pojištěnec, případně v jakém poměru; věci ty nedotýkají se již práv Léčebného fondu a jsou proto pro otázku jeho povinnosti vrátiti pojistné zcela bez jakéhokoliv významu. Co pak se týče poukazu na ustanovení § 4 odst. 2 zák. č. 221/25 Sb., jež praví, že zaměstnavatelé, kteří nedostojí povinnosti přihlašovati a odhlašovati osoby v 1. odst. jmenované způsobem předepsaným ve stanovách, jsou povinni nahraditi Léčebnému fondu náklad, který byl spojen s poskytováním pojistných dávek pojištěncům včas neohlášeným nebo neodhlášeným, nelze se ani domysleti, jakou úvahou uvádí stížnost toto ustanovení ve spojitost s otázkou dnešního sporu, kde o hrazení podpůrného nákladu vůbec nejde.

Č. 11.222.

Zaměstnanci veřejní: * Přiznání činovného podle působnosti delimitační komise nemá samo o sobě právní relevance pro nárok na t. zv. delimitační diety ve smyslu usnesení min. rady z 26. listopadu 1920 a z 20. ledna 1921.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 8074.)

Věc: Ing. Josef N. a spol. v D. (adv. Dr. Vlad. Pitra z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o diety (delimitační požitky).

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezakonnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 bylo min. prací sděleno, že učiněno bylo opatření, aby měřičským

úředníkům ze stavu měřičských úředníků pro obvod zem. fin. ředitelství v Praze, konajícím službu u delimitační komise, bylo od 1. března 1931 vypláceno činovné podle dosavadního sídla delimitační komise.

Podáním z 11. prosince 1931 domáhali se st-lé, kteří jako měřičtí úředníci konali službu u delimitační komise, »poukázání indemnit« za dobu od 1. do 25. března 1931, které jim na základě výnosu zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 byly dnem 1. března 1931 zastaveny, a poukazovali na to, že jim výnos tento byl doručen dne 25. března 1931, a že tedy do dne doručení výnosu toho nároku na požitky ty nepozbývají.

Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že diety příslušejí zaměstnancům delimitačních komisí i v roce 1931 — ježto min. rada usnesením z 23. dubna 1931 schválila diety a ošacovací příspěvek úředníků a zaměstnanců při delimitačních komisích v rozsahu a výši stanovené vládním usnesením z 10. ledna 1930 i pro rok 1931 — ale za předpokladu stanoveného usnesením min. rady z 26. listopadu 1920 (intimovaného výnosem presidia min. rady z 29. listopadu 1920) a z 20. ledna 1921 (intimovaného výnosem presidia min. rady z 21. ledna 1921), totiž že delimitační komise sídlí mimo stálé úřední místo zaměstnance. Ježto však st-lům bylo od 1. března 1931 přiznáno činovné podle dosavadního sídla čl. delegace mezistátní komise, příslušejí jim diety jen do 1. března 1931, do kdy jim také skutečně byly vypláceny. Okolnost, že shora uvedený výměr zem. fin. ředitelství v Praze byl st-lům intimován dne 25. března 1931, je tudíž — jak se v nař. rozhodnutí dále praví — bez právního významu a nemůže odůvodniti nárok na požadované diety za dobu od 1. do 25. března 1931.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Na sporu jest jen otázka, zda st-lům příslušejí diety za dobu od 1. do 25. března 1931, kdy jim byl sdělen obsah výnosu zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931.

Podle usnesení min. rady z 26. listopadu 1920, jehož se dovolává nař. rozhodnutí, platí diety, povolené podle přípisu presidia min. rady z 2. a 30. září 1920, místo normálních diet a jako náhrada případných representačních výloh a příslušejí jen za dny, jež státní zaměstnanec, přidělený delimitační komisi, ztráví ve službách této komise mimo své stálé úřední místo, po případě bydliště... Předpokladem přiznání těchto diet je tedy, 1. že běží o státního zaměstnance přiděleného delimitační komisi, a 2. že zaměstnanec tento koná službu pro tuto komisi mimo své stálé úřední místo (po případě mimo své bydliště).

Další usnesení min. rady z 20. ledna 1921, jehož se nař. rozhodnutí rovněž dovolává, upravuje jen výši těchto diet a stanoví, že pokud rozhraničovací komise sídlí ve stálém úředním místě po případě bydlišti zaměstnance, bude zaměstnancům, konajícím službu při rozhraničovacích pracích... vyplácena zvláštní remuneration, resp. representační přídavek. Ačkoli toto usnesení min. rady se na daný případ přímo nevztahuje (nejde totiž ani o výši diet ani o zmíněnou remuneration nebo o representační přídavek), přece je i z něho patrné, že pro přiznání sporných diet je směrodatným předpoklad svrchu sub 2. uvedený. Ježto pak, jak výše řečeno, diety, o něž jde, platí místo normálních diet a jako náhrada representač-

ních výloh, je zřejmo, že, ať již běží o diety stanovené při úředních cestách, či o diety substituční nebo jiné, jde o služební činnost mimo stále služební místo a že — ježto pro účely stanovení státních hranic ve smyslu zák. č. 245/1921 Sb., resp. ve smyslu mírové smlouvy mezi mocnostmi spojenými a sdruženými a Německem z 28. června 1919 zvláštní samostatné úřady čsl. ve smyslu §§ 89 a 90 úst. listiny zřízeny nebyly — »stálým úředním místem« zaměstnance »přiděleného delimitační komisi« ve smyslu usnesení min. rady z 26. listopadu 1920 jest rozuměti ono úřední místo v rámci organizace státních úřadů čsl. zřízené, které státnímu zaměstnanci jest určeno, aby tam trvale konal službu. Má tedy cit. usnesení min. rady pod »stálým úředním místem« na mysli ona pravidelná úřední místa státních zaměstnanců, k nimž tito bez ohledu na činnost v delimitační komisi jsou trvale přikázáni, a která tedy s činností delimitační komise nemají nic společného.

Jde tedy ještě o to, zdali skutečností, že st-lům výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 bylo od 1. března 1931 přiznáno činnové podle dosavadního sídla delimitační komise, se dočasné sídlo delimitační komise stalo stálým úředním místem zaměstnanců, o něž běží, ve smyslu shora uvedeném. Státi by se tak mohlo jedině tenkrát, kdyby st-lům bylo bývalo propůjčeno v sídle delimitační komise systemisované služební místo ve smyslu § 6 zák. plat. č. 103/26 Sb., nebo kdyby st-lé na služební místo v sídle delimitační komise byli bývali přeloženi (§ 67 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.). Z výměru zem. fin. ředitelství v Praze z 28. února 1931 však nic takového neplyne, ježto i když se činnové podle § 12 plat. zák. vyměří . . . podle obce, ve které je trvalé úřední působišťe úředníkovy, nemůže jedině z té okolnosti, že se státnímu úředníku vyměří činnové podle určité obce, býti dovozováno, že tím bylo zároveň úředníku tomu v obci té stanoveno jeho trvalé úřední působišťe. Trvalé úřední působišťe úředníkovy je předpokladem pro stanovení činnového a nikoli naopak. Tím méně může žal. úřad ve svém odvodním spise hájiti právní stanovisko, že přiznáním činnového podle obce sídla delimitační komise byli st-lé postaveni na roveň úředníkům, jichž úředním působišťem bylo tehdejší sídlo čsl. delegace mezistátní komise pro úpravu hranice československo-německé a že přiznání tohoto činnového se rovnalo přeložení st-lů do tohoto místa; neboť pouhé přiznání činnového podle určité obce nemůže samo o sobě po zákonu jeviti účinků, jež se mu žal. úřad snaží přikládati.

Nemá tedy otázka přiznání činnového pro tvrzený nárok na diety ve smyslu výše cit. usnesení min. rady právní relevance a je pak pro posouzení nároku na tyto diety úplně nerozhodno, od kterého dne činnové ono st-lům bylo přiznáno. Nař. rozhodnutí nemá proto opory v zákoně.

Č. 11.223.

Zaměstnanci veřejní: * Žitím dítěte ve společné domácnosti ve smyslu § 12 odst. 8 plat. zák. (č. 103/26 Sb.) rozuměti sluší členství dítěte v této domácnosti.

(Nález ze dne 19. dubna 1934 č. 8073.)